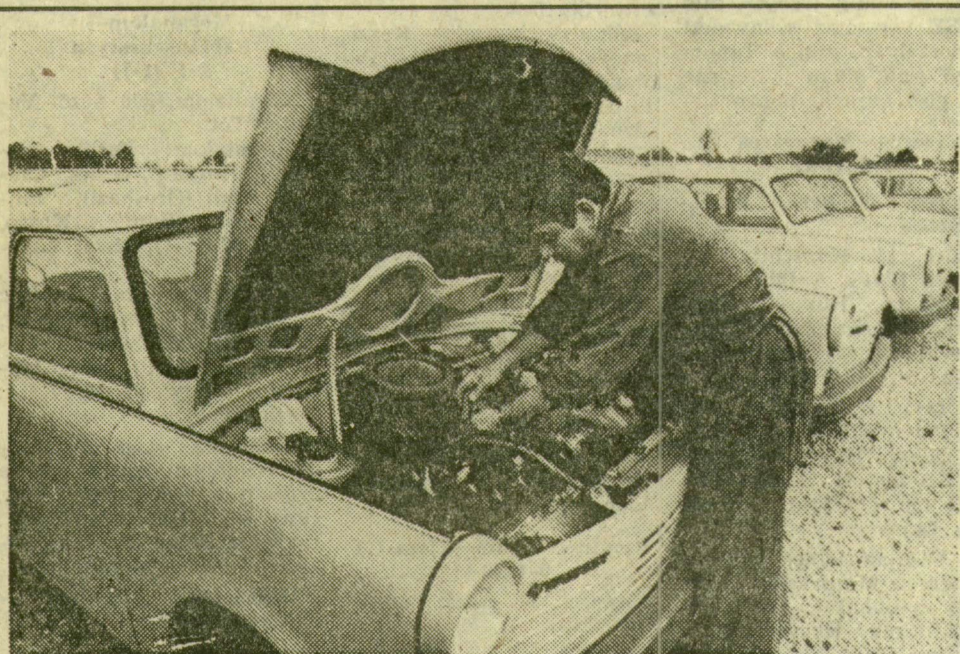

Komoly vevő kerestetik

Rekordkínálat az autópiacon

Nagy László felvétele

A tegnap délelőtti szikrázó napsütésnél jobb időt így szeptember végén már tényleg nem lehet kívánni az autópiachoz. Nyolc óra körül a Szeged SC pálya sarkán álldogált a bebocsátásra váró kocsisor vége, s még fél tizenegy tájt is kiért a Keresztöltés utcáig. A türelmetlenebb

eladók már a sorban kitétték az árcédulát a szélvédő mögé, de ilyen papírok díszítettek a környező parkolók piacról kiszorult autóit is. Kocsi kocsi hátán, egészen a körtöltés lábáig, csak egy valami hiányzott nagyon, a vevő. A komoly vevő; mert nézelődő az most is bőven akadt.

Ma szinte minden változik az autók körül. Találgatják az öbölválsághoz kapcsolódó benzináremelés mértékét, a konvertibilis valutaért behozandó alkatrészek, autók árát, a vám, áfa jogszabály módosításait. Ez utóbbitól jelentős könnyítést várnak a bennfentesek, s talán ennek köszönhető, hogy nagyon sok jókarban levő — bár kissé öregecske — nyugati autót kínálnak 250—350 ezer forint közötti áron. Ezekből a kocsiktól tényleg meg akarnak szabadulni a tulajdonosaik, ami az árakon túl azon is lemérhető, hogy sokan közülük igen jó — kizárólag korai keléssel kiérdemelt — helyet kaptak a piacon.

Parkoló sorszámok

A várható benzináremelés csak alig vehető észre a kínálati árak változásán. Hiába esznek az öreg Ladák 11--12 litert a városban, árukat még mindig tartják, ugyanakkor a Polski Fiat 126-os csak alig valamivel drágább mint néhány hónappal ezelőtt. No nem az új, azért változatlanul 190—195 ezer forintot kérnek, hanem a 3-4 évesek, amelyekkel nem is olyan régen még tele volt a piac.

Akkoriban nagyon jöttek ezek a kisautók, mindenki árulta a régit, hogy átvehesse az újat. Júliusban azután megállt a Merkur sorszáma, azóta gyakorlatilag egyetlen autót sem hoztak be. A jólértékelték szerint idén nem is jön több a népszerű „egérkamionból”, jövőre pedig... ki tudja, milyen áron.

Egyébként is óriási számokkal dobálóznak a beavatottak; többek között 5-600 ezer forintos Lada, 400 ezres Dacia árakkal, az alkatrészekről nem is beszélve. Belőlük összerakva egy képzeletbeli autót, már ma is csillagászati árat kapunk.

Dupla ütem — dupla ár

Újdonság a négyütemű Trabant, melynek megjelenése alaposan leszorította a kétütemű mostohatestvér árát. Néhány hónapos, 1-2 ezer kilomé-

ter futott „régit” már 100—105 ezer forintért is lehet kapni, míg az újat — igaz, összesen egyetlenegyét láttam belőle mutatóba a tegnapi piacon — 210 ezerre tartják. (Képünk tanúsága szerint a Merkur-telepen pedig van belőle bőven.)

Mondják, azért ez a Trabant sem tökéletes. A közelmúltban a televízió is foglalkozott a kormányú esetleges hibájával, illetve egy bizonyos alvázcsovar megbízhatatlanságával.

A közeli időpontban átvehető kiutalások közül még mindig a Ladára kérnek legtöbbet, egy 2105-ösre például 80 ezret. (Ótajtós Samarát „élőben” mindössze egyet láttam, azt 470 ezerért kínálták.) Maradva a kiutalásoknál, egy Skoda Favorittra 60 ezret, a Marutira 40-et kérnek.

Szomszédok

Egy úr temesvári téniszszámú fehér Olcitot kínál.

— Mire tartja?

— Kettőszáznegyvenezzer, természetesen forintban. Egy hónapos mindössze.

— Hogyan lehet ebből magyar rendszámú?

— Mint bármelyik nyugati autónál: katalógus alapján vámot és áfát kell fizetni.

— Így már elég drága. Kint ez mennyibe kerül?

— Százhatvanezer — lejbe, persze ez a szabadpiaci ár, s a hivatalosnak éppen a duplája. Februárban még azonnal adták az Olcitot, azóta ez megszűnt. Ennek köszönhető az óriási áremelkedés.

— A Daciát mennyiért vesztegetik, lejben?

— Hivatalos ára százezer, de kéz alatt kettőszázöttezret is el kérnek érte. Egyébként most a 87-es megrendeléseket hozzák, s rá kell fizetni 30 ezer lejt a hetvenezres előlegre.

Kovács András

„Beleszerettem Monteverdibe!”

Berényi Bogáta, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola — most már — Szegedi Konzervatóriumának kórusával idén több díjat is nyert. Budapesten a II. Nemzetközi Kórusversenyről a női kategória aranydiplomáját hozták el s miután a verseny gáláján a hat legjobb kórus között szerepeltek, meghívást kaptak Olaszországba. Riva del Gardába egy nemzetközi kórusversenyre. Itt szintén aranydiplomát kaptak női- és vegyeskari, extra és kamara kategóriában. Berényi Bogátát pedig a zsűri egy karvezetői különdíjjal részesítette. Ennek köszönhetően részt vehettek ez év júliusában, Riva del Gardában egy kéthetes mesterkurzuson.

— Milyen speciális, szakmai élményt nyújtott ez a kurzus?

— Már az is különleges élmény volt, hogy két héten keresztül késő éjszakáig csak zenével foglalkozhat-

tam, s egyetlen dolgom az volt, hogy szebbnél szebb muzsikákkal ismerkedjek. A karvezetői kurzuson 21-en vettünk részt, volt köztünk nyugatnémet, észt, angol, amerikai, spanyol és természetesen olasz kollega. A speciális élményem pedig Monteverdi. Eddig is kedveltem, de most valósággal beleszerettem! A reneszánsz muzsika, így a Monteverdi-művek előadásmódját Olaszországban lehet igazán megtanulni. Hiszen az olasz nyelv dallama, a helyes kiejtés fontos része és feltétele az autentikus előadásnak. Ha a kórusommal kész leszünk Mozart Requémjével, Monteverdi-műveket fogunk tanulni.

— Volt-e valamilyen személyes sikered ezen a kurzuson?

— Ó, igen és nagyon boldog voltam miatta. A nagyszabású zárókoncerten, ahol minden zenei kurzus résztvevője fellépett, a karnagy székció 21 tagjából verbuvá-

Felújítás a Nagyszínházban

Parasztbecsület — Bajazzók

Pál Tamás akadémiaja

Hét éve mutatta be a szegedi operatársulat a verizmus két rövid remekét Horváth Zoltán rendezésében, Oberfrank Géza dirigálásával; a produkció ma is ugyanazokat az erényeket és hibákat mutatja, mint hét esztendeje.

Csikós Attila díszlete még a moziba készült, de a színházban is jól funkcionál. Mindkét darabban egy anyagból, kő-kockákból építkeznek, s szerkezetével a legnagyobb energiájú átlós mozgásokat inspirálja. A látványos konstrukciót szemlélve bizonyára csak kevesekben merül föl: vajon mit keres a Parasztbecsületben az az ajtó, melyen senki nem jön be és nem megy ki; a Bajazzókban pedig furcsa, hogy a szegény vándorkomédiások előtt már színpadépítő brigád járt. Vágvolgyi Ilona jelmezei a Parasztbecsületben nagyon szépek, gazdagon díszítettek. Itt erős a hagyomány, s tervező ragaszkodik hozzá. Több lehetőséget ad a Bajazzók, ahol jól sikerült a főszereplők exponálása. Canio szürke nadragja, mellénye, a barna zakó, s főképp az enyhén onduló ősz paróka pontosan mutatják az öregedő amorózót. Jó ötlet az is, hogy a falusiak közé becsapódson néhány kisvárosi figurát is.

Horváth Zoltán magától értetődő természetességgel vezet végig bennünket a darabokon. Szóvá kell tennünk egy szép gondolatot és egy bántó hibát. Megható Santuzza némajátéka az intermezzo alatt. A fiatal lány kendőjét hajtogatva játssza el az anyaság utáni vágyát, s e vágy reménytelenségét. Alfio beállítását viszont tévesnek tartom. Kedélyesen pipázgató öregúr, aki egy búcsú gyerekkostorral hadonászik, barna öltönyéhez rikító sárga kendőt köt a nyakába. Egykedvűen sétálgat a színpadon, s néha — így teljesen váratlanul — fölcattan, kitör. Ez a beállítás ellentétes

Vámossy Éva

Hernádi Oszkár felvétele

jellemével, melyet a zene egyértelműen körvonalaz: valószínűleg féktelen természetű, szélsőséges férfiról lenne szó... Ez a rendezés és nem az alakító művész tévedése. Németh József most is, mint régen az egyik legjobbjai az előadásnak. Ha van valami értelme a felújítás szónak, akkor az efféle hibák kijavítását kellene hogy jelentse!

Pál Tamást soha nem láttam még ekkora energiával dirigálni. A bemutató estéjén olyan feszült, nagy ívű zenéléssel ejtette ámulatba a publikumot, ami második szegedi korszakában egyedülálló minőség. Plasztikus szólamrajz, óriási dinamikai és hangszínskálák. Különösen a Bajazzókban volt elemében. Azt hiszem, éppen ezzel a hetykeséggel, ezzel a már-már fékevesztett vidámsággal kell megszólalnia a színielőadást megelőző kórusnak, hogy a rákövetkező tragédia megfelelő ellenpontot kapjon. Aki látja-hallja Pál Bajazzókat dirigálni, képet alkothat az operai ábrázolás mibenlétéről. Molnár László sok mindent megőrzött ebből a nagyszerűségből, ám nála több a lötyögés, s az előadás feszültségintje jó néhány voltal alacsonyabb.

A Parasztbecsületben — Német Józsefet kivéve — új szereplők mutatkoztak be. Matkócsik Éva fiatal drámai szopránja és vérmérséklete valószínűleg a német szerepkörre a legalkalmasabb, de Santuzzaként is meggyőző. Különösen Leblanc Győző Turidduja mellett. Az ő alakításukban két felelőtlen ifjú emberről van szó, akik gondolatlanúságukkal okozzák a tragédiát, mindketten hangsúlyosan fiatalok: egy árulkodó kislány és egy forrófejű legényke. Leblanc meghívása egyébként kitűnő ötletnek bizonyult. A Pesten mostanság kevesebbet foglalkoztatott tenorista igen jó formában van. Szépen énekelt a magas fekvésű szerepet, a Sicilianával akadt ugyan némi problémája,

ám a Bortal végén diadalmas há-t énekelt. Varsányi Mária, a másik Santuzza nem fogott ki jó napot, pedig hangjának színe és terjedelme nagyon is megfelel a szerephez. A Lórák, Szonda Éva és Bálint Ilona szépen énekeltek, de kevéssé voltak kacérok. Lucia mama Karikó Terézhez áll közelebb, Erdélyi Erzsébet nehezen palástolja fiatalágát.

Canio, az idős, ám forrón érző pojáca alakját hitelesen formálta meg Juhász József. Életkorban, figurálisan, hangban egyaránt illik hozzá a szerep. Mindkét Nedda jól énekelt, és játszott. Vámossy Éva érzékenyen, gyengéden formálta meg az asszonyt, Vajda Juli figurája jóval sablonosabb. Vámossy egyébként Vághelyi Gáborral (no és Pál Tamással) egészen kivételesen poétikus, bizsergető szerelmi kettőst énekelt. Vághelyi remek hangban tért vissza Szegedre. Sikerral debütált Busa Tamás is Silvio szerepében. Ez a feladat különösen alkalmas, hogy egy fiatal énekes megmutassa tehetségét. Busa szép színű baritonnal rendelkezik, van érzéke a drámai formáláshoz, s csak az „elvárható” drukkál és merevséggel lépett színre. Jelentős ígéret. Gyimesi Kálmán ezúttal is óriási — néha túlzó — játékkedvvel alakította Toniót. Kár, hogy a karaktereket néha a folyamatos dallamvezetés, a zenei ívek egybefogásának rovására érvényesíti. Réti Csabának nem ad túl nehéz énekelnivalót Beppó szerepe. Humora ellenállhatatlan. Amikor a vászonra festett üvegablakot gondosan föltekéri, az ember alig képes viszszafojni hahotáját.

A Parasztbecsület és Bajazzók biztos oszlopa a repertoárnak. A megbízható színpadraállítás, a jó szereposztás és a zenélés magas színvonala teszi azzá. További szereplők is beállnak majd az előadásba, rólu-k a későbbiekben megemlékezünk.

Márok Tamás

Pacsika Emilia